

Stevo za enjam sestaver o svojem mandatu v Mestnem gledalizu Ptuj, ki je v spominu ze zmeraj sve0. Tako sve0, da ze ni postal tisti pravi spomin, ki s svojo oddaljenostjo omogo i u0itek o uspešno opravljenem delu, in blag nasmezek nad tistim, kar je bilo neuspešno. Ÿe zmeraj sicer skrbim, spremljam in razmizljam o mgP. Priznam, vsak dan nekoliko manj ... Pribli0no tako, kot po koncu kakzne ljubezenske zveze. Tudi ne vem, ali je po lo itvi mo0no ohraniti pristno prijateljstvo, vem pa, da je biti direktor tega gledaliza prav gotovo skoraj zakonski stan. Verjamem, da je bil za mojega predhodnika, verjamem, da bo za naslednika/co ... Delo v majhnem kolektivu ptujskega gledaliza je predvsem odvisno od medsebojnih odnosov, saj je za delovanje te majhne rne zkatlice potrebno bistveno ve , kot le golo izvajanje dol0nosti iz opisa delovnega mesta. Samo na ta na in lahko ta David med slovenskimi gledalizi ustvarja pogoje za gledalizke avanture, ki najdejo svoje mesto v zirzem geografskem in duhovnem prostoru. V svojem mandatu sem to 0eel deloma spremeniti. Skrbelo me je predvsem, kako dolgo bo kolektiv zmo0en takznega sve0ega entuziazma in po0rtvovalnosti, hkrati pa sem 0eel, da bi se mgP razvil v gledalize, ki ni podlo0no lokalnim, privatnim in aktualno politi nim stanjem. Kot tujec na Ptuju sem v takznem pristopu videl edino mo0nost svojega delovanja, saj lokalne vloge oziroma mo i nisem imel. Hkrati se mi je vrednost in potencial tega gledaliza zdel prevelik, da bi se ga omejevalo na vlogo lokalnega uli nega 0onglerja, ki 0onglira s tolikimi 0ogicami, kot mu jih vr0ejo lokalni veljaki, pa eprav zgolj eno. Zavedam se, da je gledalize edina preostala lokalna umetnizka oblika, ki se nehote upira globalizaciji in ki ima svoj smisel ter vrednost predvsem v nagovoru genius loci. In v nazi de0eli, v nazem minimundusu nas je zgolj deset. Zgolj deset, ki jim je omogo eno in zaupano stalno ter zagotovljeno poslanstvo bdenja nad nazo lokalno resni nostjo, in ze: za dober meter povizan prostor, ki nam s svojo vzvizeno lego tako jasno oznanja pomen nazega dela.

V tej epruveti, v kateri smo poizkuzali spojiti te sestavine z dodatki raznih plemenitih kovin, je tako nastalo marsikaj. V asih zgolj dim, v asih ni , kdaj pa kdaj pa tudi pravi blisk in pok. Izpolnitev 0elj po ustvarjanju vsebinsko prodornega gledaliza se je za ela uresni evati predvsem v zadnjih letih mandata, ko je nemalo vsaka produkcija dosegla resno pozornost ob instva na Ptuju in zirze. Ÿeel sem, da poka0emo, kaj bi ptujsko gledalize lahko bilo, ne zgolj, kar je. Ÿeel sem, da se vsaj za trenutek na obzorju zasveti laterna, ki bi o arala in zapeljala mgP na pot proti naslednji stopnji svojega razvoja. Ÿeel sem, da okolje in financerji spoznajo vrednost tega zavoda in ljudi, ki ga s svojim delom o0ivljajo. Mogo e sem tudi upal, da bi se dr0ali slavne krilatice, ki je tolikokrat donela izza govornizkih pultov, da bodo podpirali uspezne in po0rtvovalne, da bodo dodali k vsakemu lastnemu prislu0enemu centu ze enega svojega. e bo temu tako, bo pokazala prihodnost, ki pa je glede na svoje recesivno-krizno-stagnacijsko izbuljene zelene o i gotovo negotova. Morda pa bomo dobili kaj ve , ker si 0e ves as kave pla ujemo sami? Morda se bo zaradi naze pregovorne skodelice kave in kofeinskega var evanja prora un za kulturo le odlepil od te procentne dvojke, ki jo bobivamo 0e desetletja?

Vem, vem, oddaljujem se od teme, toda iskreno, svoje delo te0ko ocenjujem. V gledalizu je to delo ob instva in kolegov. Ne 0elim oceniti, kateri projekti so mi bili ljubi in kateri ne, saj jim je ljubezen ali prezir naklonilo 0e ob instvo. Kako je potrebno nadaljevati pot gledaliza, nimam pravice, ne 0elje modrovati, saj je zadnje, kar

puštil sem krmilo in oglasil se bom le, če bo
kar lahko povem, je, da sem hvaležen, da sem lahko
bil del zgodbe tega gledalca, ki je resnično živo in krvavo. Del gledalca, ki ne ušiva v
tradicionalno polnem banalnem računju in kolektivu, ki meji na zavod za zaposlovanje.
Gledalca, ki se hkrati bori za kruh in zampanjec, ki ni imelo straniz, ima pa aplavze ...,
ki ima polne in prazne dvorane, slabe kritike in nagrade ..., ki ima enega igralca, odpad
ometa ..., toda vedno, vsak posamičen dan vero v gledalca, v možnost, da se lahko
svet spreminja tudi brez kamna in palice. mgP ima vero v gledalca kot majhno svetlo
svobode, iluzije, ideala in etike, ki so izginili iz polic nazih vrednot, da bi napravili mesta
konzervam s pasteriziranim kapitalnim donosom in tetrapakom genetsko modificirane
sreče z dvomesečnim rokom trajanja. Majhno gledalca z velikim srcem. S srcem, ki je
večje od klimatske naprave in sinapsami, daljšimi od vseh DMX-linij. To je vse, kar
gledalca potrebuje. Samo temo in tizino, ki nas popelje iz realnosti, ter hrabrost, da
spodaj ne tisto novo resničnost ...

Aha. Gotovo boste pogrezali, če ne napizem kaj o obnovi ... Toda, povem vam, to bi
zahtevalo samostojen spis večjega obsega. Kljub temu bom ziničen nesramen,
nekorekten stavek, ker vem, da vas zanima predvsem to. Vseh problemov je kriv ...
Povabite me na kavo, pa vam povem. Zdaj, ko nisem več direktor, imam manj družbe in
več svobode.

In namesto slovesa ... Iskreno obalujem in priznavam napake, ki sem jih storil na tej
poti. Upam, da bodo izginile kot vodene koze ... Hkrati upam, da bodo kritične misli vsaj
delno pospremljene z zavestjo o uspehih, h katerim sem po svojih močeh prispeval. In
upam, da se bo razrazilo dobro, plevel pa bo izginjal. Verjamem da bo, ker
navsezadnje je gledalca tako zelo drugačno od sveta ...

Bon voyage mon cher, mon grand petit théâtre!

Rene Maurin